

There are no translations available.

Бевз Віталіна **Легенда про Сміливця землі української**

Третій ранок Конотопської битви 29 червня 1659 року був спекотним. Козаки славетного гетьмана Івана Виговського наступали, гнали московські війська з матінки-України, подалі від мирних мешканців українських міст та сел. Російсько-українська війна була в розпалі, а військо вороже того ранку було майже розбито вщент.

Було поранено в тій битві славетного козаченька – відважного Богдана на прізвисько Сміливець. Ніхто і не пам'ятав його справжнього імені, бо прізвисько його було в запеклих боях здобуто. А ось в Конотопській битві не пощастило козаку – шабля московська бік розпорола, багато крові він втратив. Впав славетний Сміливець окрай поля житнього, закрив очі богатирські і ніби затих навіки...

І наснився йому сон дивний... Чи то сон, чи то дійсність – не зрозуміло... Немов би багато століть минуло, і б'ється він у запеклім бою, але не під Конотопом, а під Донецьком якимось, про який і не чув зроду.... І б'ється він з тією ж чисельною армією Московською – але одягнені вороги незвично, у одяг плямистий та балаклави чорні. А в хід йдуть не шаблі та гармати, а гвинтівки та міни підривні, чудернацькі пристрої, які козаки танками звуть, навкруги їздять, а у небесній блакиті сталеві птахи літають. А козаки не «Сполом!» кричать, а в чорні коробочки щось говорять. Звично лише одне – війна йдеться за матінку-Україну, за волю та незалежність землі рідної.

І воював у битвах при Донецьку Сміливець не один місяць, немало побратимів та хлопців українських від вірної загибелі врятував, багато сел від російських загарбників звільнив. Тільки звалася та війна та битви не війною справжнісінькою, а якимось словом незрозумілим, АТО її називали вояки українські. І зрозумів там Сміливець, що завжди українська держава славетна буде манити війська ворожі, що не залишать її у спокої ні через роки, ні через віки... Бо земля українська – сама родюча, бо дівчата українські – самі кращі, а воля та дух українські – незламні ніколи, ні в які часи та події! І тоді Сміливець впевнився, що зарано йому помирати від удару шаблі чужинської, що міцні козацькі плечі та чоловіча відвага знадобляться ще його країні рідній не одного разу, а незламний дух козацький, що прагне свободи та незалежності української, ще не раз його землю обітовану врятує...

...Відкрив очі ясні Сміливець, а навкруги битва Конотопська, вороги загрузли у вогкому ґрунті, перемагають сили козачі завойовників. Рванув Сміливець в бій, з новими силами погнав ворога з рідної землі. Бо лише на наших захисниках тримається країна рідна, тільки на чоловіках та жінках відважних, своїй державі відданих, свою землю люблячих! І тільки завдяки ним живе й процвітає наша Україна. Так було здавна, так є зараз і так буде завжди!